

Endavant

Número 16, març de 1989

Portaveu dels socialistes de Catalunya

EDITORIAL

Forgem el progrés

Vivim ara una situació política particularment delicada i complexa. Assistim a un nou intent de restauració reaccionària protagonitzat pels qui, sens dubte estimulats per la constatació de la manca de concertació social, volen acabar amb l'etapa actual de govern socialista per poder recuperar el poder que sempre han tingut en el nostre país. Davant aquesta situació, els socialistes necessitem ara més que mai comptar amb el suport de la majoria política i social que ens permeti aprofundir una política clarament socialista com la desenvolupada fins ara, amb la necessària correcció dels errors que inevitablement s'hi han produït, per tal d'avançar vers la prosperitat, el progrés social i la demo-

cràcia econòmica, vers la construcció d'una Europa unida i progressista, vers una Catalunya de progrés amb més diàleg i més autogovern.

Ara més que mai, els socialistes hem de renovar i ampliar el diàleg amb els ciutadans i amb les forces socials. Hem de fer-ho defugint les ambigüitats i els dobles llenguatges, deixant ben clar que tot és discutible menys el model de creixement i modernització que ens ha de permetre continuar treballant i avançant en la creació de llocs de treball, en les inversions socials, en la lluita contra el frau fiscal i en l'augment dels salaris reals. Perquè solament d'aquesta manera continuarem forjant el progrés.

LA FOTO DEL MES

LA FORMA DEL PROGRÉS. Els socialistes necessitem mantenir la majoria política i social per a evitar la restauració reaccionària. Acte celebrat al Coliseum el 5 de març de 1989.

SUMARI

Pàgines 2 i 3

Entrevista a Jordi Solé Tura

Pàgines 4 i 5

Entre el fraude y la corrupción, por Josep Borrell

Pàgines 6 i 7

Opinions de la política cultural de la Generalitat

Pàgina 8

L'esperit, la lletra i el rerafons de la Llei de Centres Recreatius Turístics, per Arseni Gibert.

Pàgina 9

Europa, la volem així, per Anna Terrón

Pàgines 10 i 11

Palestins i israelians tan sols es creuen mirades d'odi, per Jordi Pedret.

Pàgina 12

Sectes: entre la por i l'abús per Joan Manuel del Pozo.

JORDI
SOLÉ
TURA:

«El poder polític és limitat»

P.- Governant un partit d'esquerres, sembla que hi hauria d'haver un canvi de valors. Això no ha passat; justament a l'inrevés, cada cop es valora més els diners i el triomf social. Hi ha sectors d'opinió que acusen el govern d'això.

R.- Jo crec que el que està passant al nostre país ens hauria de fer meditar una mica sobre els límits del poder polític en una societat d'empresa privada i a més, amb uns aparells d'Estat heretats del passat pràcticament íntegres. En aquestes circumstàncies un govern socialista es posa a fer política a través d'uns instruments que no ha creat i en un sistema econòmic amb unes lleis determinades que s'escapen en gran part del control del mateix govern. Aquí hi ha uns límits evidents. Un dels objectius que tenia el govern era el del creixement econòmic, que s'ha complert, i el seu mateix èxit crea problemes, ja que aquest creixement té unes lleis pròpies que són molt difícils de controlar dins un estat nacional com el nostre.

P.- Com veus les relacions del govern amb els sindicats, molt especialment amb la UGT? Ets optimista o més aviat sembla difícil arribar a una entesa?

R.- Sempre he cregut que el trencament entre el partit i el sindicat era ineluctable. La relació històrica que hi havia era molt difícil de conservar. Es podia mantenir a la clandestinitat o en situacions molt excepcionals, fins i tot en el moment de l'arrencada, però no quan un sistema s'ha estabilitzat i els problemes econòmics apareixen en primer pla. Un partit, quan governa, està obligat a tenir en compte molts interessos i a representar molts sectors que no pertanyen estrictament al moviment obrer. En canvi, el sindicat té una representativitat més específica. Per tant és molt difícil que partit i sindicat formin un tot mantenint una correlació estricta. Del punt de vista teòric no és gens escandalós. El problema és què s'ha de fer a partir d'aquesta constatació.

P.- Els primers indicis no semblen gaire alentadors...

R.- Ara estem en la fase més difícil. S'havia d'arribar a un cert grau de separació, d'independència, però espero que hi hagi la serenitat suficient perquè totes les parts s'adonin que cadascú ha de refer les coses. Evidentment que hi ha i hi haurà conflictes, doncs no hi ha una harmonia preestablerta, però tothom s'està replantejant què fer a partir d'ara. Hi ha hagut errors per les dues bandes. El sindicat, pot permetre's el luxe

de prescindir de tota referència política o d'admetre qualsevol referència política...? Vaig sentir una frase que em va semblar molt perillosa: «si els socialistes no accepten les nostres reivindicacions, d'altres partits les acceptaran». Altres partits... quin partits i amb quins projectes? Un sindicalista no pot dir mai que qualsevol partit li va bé perquè aleshores el sindicat pot acabar essent un conglomerat de corporacions. I un partit d'esquerres tampoc no es pot permetre de fer una política d'esquenes al sindicat, sense saber-ne res. S'ha de tenir una relació, no pas harmònica en si mateixa, però una relació quan més amigable i constructiva millor, sabent que no sempre serà possible l'acord. Al marge de tot això, un partit i un sindicat no poden deixar de pensar en els seus problemes al marge dels grans problemes generals de planificació de creixement econòmic.

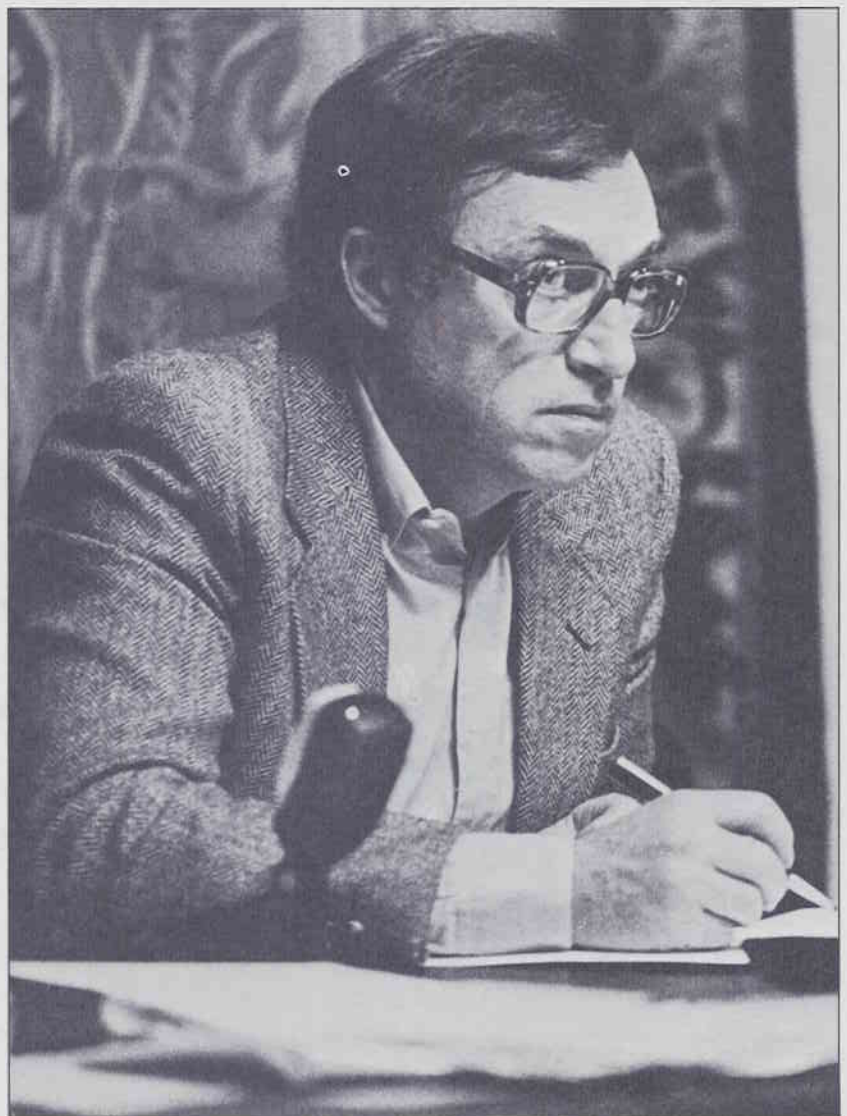
P.- Al govern socialista potser li ha faltat capacitat de comunicació amb el conjunt del país?

R.- Jo crec que sí. S'han fet moltes coses que no s'han explicat o que no s'han explicat bé. De vegades el govern sembla situat a la defensiva. Està clar, però que quan mires el panorama dels mitjans de comunicació, veus que el partit socialista no en controla pràcticament cap. Però en situacions fàcils o difícils amb instruments de comunicació controlats o no, crec que s'ha de fer més. Un governant ha de bellugar-se, trepitjar el país. S'ha de sortir i anar a veure a la gent. Els ciutadans podran estar d'acord o no amb el que se'ls explica, però si més no, sabran quines són les teves raons.

P.- Tot i així és evident que els mitjans de difusió jutjen de manera diferent un fet quan el protagonisme és de dretes o bé d'esquerres. Com ho interpretes?

R.- D'una banda, molta gent considera certes coses normals quan les fa la dreta i en canvi deixen de ser-ho quan

*«L'èxit
aconseguit en el
creixement
econòmic ha
creat problemes
difícils de
controlar»*

Els polítics hem de sortir al carrer

ho fa l'esquerra. Un altre factor que resulta una mica empipador de dir, però que és real, és que els mitjans de comunicació tenen al darrera interessos determinats. També hi ha un altre factor i és que al no haver-hi alternativa política, els mitjans de comunicació han ocupat, conscientment i inconscientment, el lloc d'aquesta alternativa fent una crítica al govern que l'oposició no feia. No hem d'oblidar però que vivim en un context en el que predominen els valors de dreta que superen els marcs nacionals. Els grans mitjans culturals estan en mans de grans multinacionals.

P.- Com està el tema del federalisme? Sembla que últimament no se'n parla gaire.
R.- Ara és precisament quan s'està començant a tirar endavant, encara que no se'n parli gaire realment. El govern té ganes d'avançar en aquest terreny. El problema real és la falta d'interlocutor que hi ha hagut fins ara. Els nacionalistes catalans no en volen saber

res. Prefereixen anar a la seva buscant una negociació de tu a tu. Els bascos estan presoners del seu propi problema. I amb el Partit Popular, fins ara no sabies amb qui havies de negociar. Per a introduir mecanismes federals a l'Estat de les Autonomies, necessites posar-te d'acord. Com a govern no pots imposar aquests mecanismes. Ara comencen a veure's algunes possibilitats. Hi ha el tema de la reforma

*«Hi ha qui
considera normals
algunes coses quan
les fa la dreta i
deixen de ser-ho
quan les fa
l'esquerra»*

dels estatuts. Els que han anat per la via de l'article 143, al termini de 5 anys, ja poden assolir més competències. Com ho fas? Si negocies cas per cas corres una sèrie de perills. Es pot aprofitar l'ocasió per a fer el «Madrid contra jo, jo contra Madrid» fent l'operació Pujol a cada comunitat. Pot ser que al final no t'entenguis. O que t'entenguis amb uns sí i amb d'altres no, creant un sistema de desgavell enorme sobre competències. O bé busques una solució global transferint competències per paquets d'acord amb tothom, que és la millor via. I aquest mecanisme d'enteniment global ja és un mecanisme de federalisme.

P.- S'ha especulat sobre una possible divisió en el partit socialista. Hi ha aquest perill o s'ha exagerat?

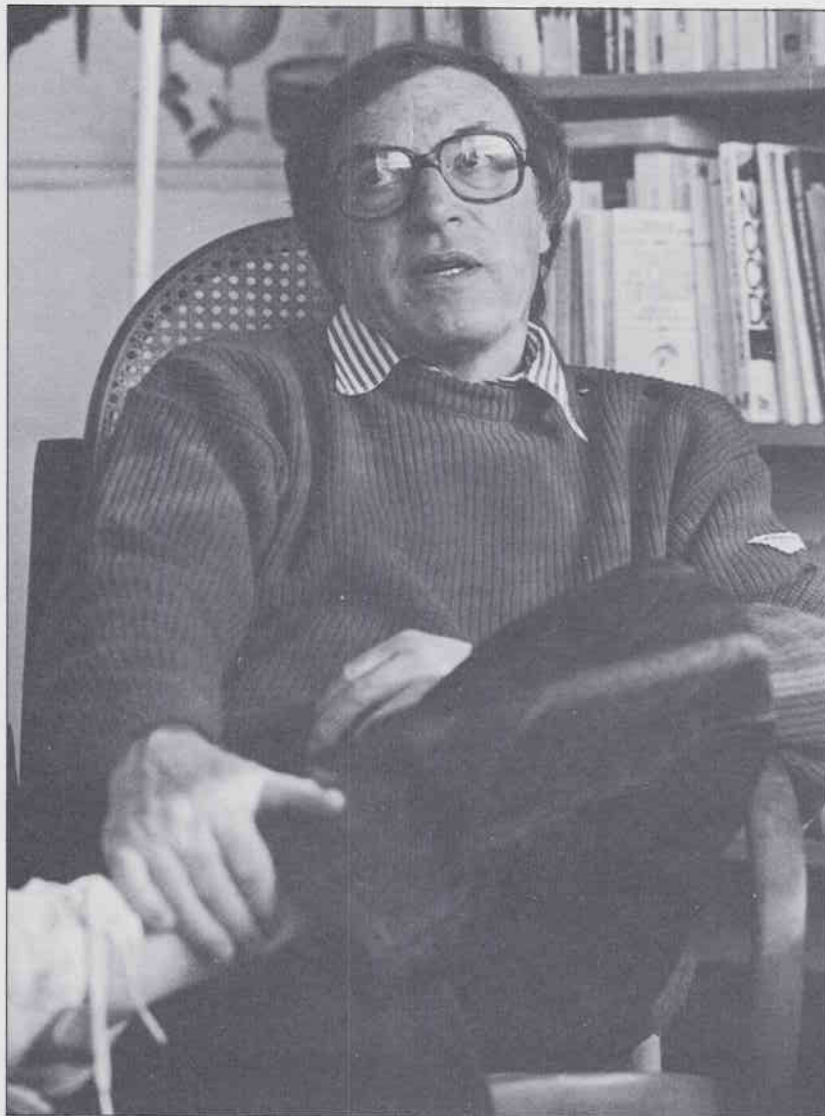
R.- No crec que es faci aquesta bojeria. S'ha de ser flexible. Hem d'aprendre que els partits no són monolítics. Crec que és molt important que un partit pugui tenir opinions ben diverses, amb molta autonomia i capacitat de dir coses que no coincideixen. Un partit és fort quan té gent molt independent i al mateix temps amb molt sentit de partit. Si la gent no s'atreveix a opinar, és que la cosa va malament. És fonamental que una mateixa organització aplegui sectors diferents, àdhuc de vegades contradictoris, i la gent ho agraeix. Es necessiten equips polítics forts amb gent molt diversa.

P.- Hi ha partits, com Convergència que funcionen sense debat i sense crítiques internes...

R.- La mateixa força de Convergència, el liderat indiscutible de Jordi Pujol, és al mateix temps la seva debilitat. En el moment que pateixi una devallada electoral, entrarà en barrena en un procés de divisió.

P.- Tornem al partit socialista. Els militants hem patit un procés d'adequació a la realitat molt ràpid i potser no hem pogut fer el debat ideològic que caldria.

R.- El gran problema que ha tingut

Hem hagut d'escollir entre reforma o adaptació

el socialisme al nostre país ha estat decidir, no entre la reforma o la revolució, sinó entre la reforma o l'adaptació a l'aparell existent. Aquesta ha estat la dialèctica en la que s'ha hagut de moure. El partit, al mateix temps ha drenat molts dirigents cap a l'administració. Vivim en un país que no ha tingut mai la tranquil·litat suficient ni l'estabilitat política com per a tenir un cos teòric doctrinal. Quan tota Europa estava discutint i plantejant-se programes nous d'integració europea, d'experiències social-demòcrates, aquí estàvem contra el franquisme. No tenim una autèntica tradició de discussió política. I els partits en general continuen essent dèbils. De cop i volta, gent molt nova i molt jove ha hagut d'assumir una enorme quantitat de responsabilitats, entre d'elles la de governar. Ha passat, però no és irremediable.

P.- Sembla com si part de l'opinió pública del nostre país es mogués

més per les coses anecdòtiques que per una reflexió política autèntica i general. Què en penses?

R.- Aquí tenim una cultura política molt primitiva. No hem tingut mai una cultura democràtica. Si de cas de resistència. I amb un Estat que sempre ha estat molt allunyat, molt dur i molt poc eficaç. La gent s'ha acostumat a fer la viu-viu i a prescindir dels polítics, o a demanar-li tot a l'Estat i prou. I és que no hi havia res

més. I això encara dura. La gent s'ha d'acostumar a organitzar-se per a defensar els seus problemes. Els partits poden servir de mitjancers. Però ni els mateixos partits poden substituir els ciutadans, ni els ciutadans poden esperar que tot els arribi de l'Estat. Ara estem en un moment que sembla que només es fa cas als qui fan més soroll. No hem d'oblidar que només fa 10 anys que tenim una Constitució democràtica. Dels 89 anys que portem del segle XX, la majoria hem estat sota una dictadura. Aquesta Constitució és la que més temps ha durat. Totes les altres han durat menys i han acabat en un cop militar. A més, en Franco, no el vam guanyar. Va morir al llit. Ni a l'exili ni a la presó. El procés de reforma que vam començar va ser molt complicat i les forces anti-franquistes no portàvem la iniciativa. La prova és que a les primeres dues eleccions va guanyar un partit que tenia com a líder un ministre franquista del Partido Unico, en Suárez.

P.- La crisi econòmica potser no va ajudar gens tampoc. No fa tant temps que sentíem «con Franco vivíamos mejor»

R.- La crisi econòmica era brutal. L'any 77 estàvem fent la Constitució, però amb una inflació del 30% i ja teníem un milió i mig de treballadors sense feina. La debilitat dels partits era dramàtica i la nostra incapacitat era evident. L'any 75, i d'això fa només pocs anys, la Dictadura encara va matar. Jo em vaig fer un tip de plorar d'impotència.

P.- A partir d'aquest procés accelerat potser es produirà un buit polític generacional?

R.- Jo estava convençut que hi hauria una generació política que assumiria les responsabilitats del trànsit inicial i que pagaria un preu molt alt, que es cremaria, i en part ja ha passat. Després ja ha vingut un altre grup de gent que és la que està mirant de fer el trànsit cap a una altra situació. Però és molt important que es recuperi el que es pugui de la gent inicial. El fet que hagin desaparegut els líders d'aquells moments no és bo.

Ara mateix estem en una fase de recuperació de la dreta amb nous líders que no sabem quins seran. I la mateixa esquerra està retrobant el seu lloc. Possiblement ens haurem d'acostumar a coses noves que ja saben altres països. Nosaltres hem d'aprendre a molta més velocitat del que han de fer els altres.

«Ara és precisament quan s'està tirant endavant l'aplicació del federalisme»

«Un partit és fort quan té gent molt independent i al mateix temps amb molt sentit de partit»

Entre el fraude y la corrupción

Un secretario de Estado de Hacienda de un país europeo democrático de 40 millones de habitantes no puede ni debe polemizar personalmente con ningún contribuyente en particular ni dedicarse a considerar las circunstancias que concurren en cada uno de los 40.000 contribuyentes cuya situación fiscal es verificada cada año. No porque estas circunstancias no sean importantes, quizás incluso de la mayor trascendencia humana para cada caso particular, sino, simplemente, porque no es su papel. Pero hay momentos en los que la anécdota se convierte en categoría trascendente porque refleja la percepción social de los conflictos y puede condicionar los comportamientos de los ciudadanos.

La noche del lunes pasado, cuando los ciudadanos fueron invitados a través de la televisión a llamarme por teléfono, creo que estábamos en uno de estos momentos. No por la invitación en sí, que sigue siendo una anécdota, sino por la reacción ciudadana que se produjo. Después de pulsar el latido de una parte de nuestra sociedad, creo que ya no estamos ante una intrascendente anécdota personal, sino frente al reflejo de un problema político. La otra noche pude constatar que, lamentablemente, algunos justifican, o autoexculpan, eludir el esfuerzo fiscal por la pretendida corrupción de los administradores de este esfuerzo.

Josep Borrell

tuación fiscal de un contribuyente de manifiesta notoriedad social que en octubre de 1985 no había presentado todavía las declaraciones del impuesto sobre la renta de los años 1980, 1981, 1982 y 1983? ¿Es tan difícil de entender que la inspección tributaria está para actuar en casos como éste?

Y si de los resultados de una inspección se deduce que un contribuyente no ha declarado una parte importante de sus ingresos, ¿le parece

La conciencia fiscal no puede florecer sino en unas condiciones de libertad y democracia

Una Hacienda Pública democrática no puede sobrevivir sin el apoyo de la sociedad a la que sirve

a usted impropio que la Inspección de Hacienda ponga el caso en conocimiento del fiscal para que éste lo someta a la consideración del juez?

Y si un juez considera que no cabe atribuir al descuido o negligencia la ocultación de dichos ingresos, aunque estime que la cuota defraudada no alcanza el límite de cinco millones por año a partir del cual se considera delito fiscal, ¿estaríamos ante un comportamiento irreprochable que justifica la defensa popular?

Pero esto seguiría siendo una anécdota. Es evidente que el fraude fiscal es todavía muy elevado en nuestro país y que existen numerosas personas preocupadas por su situación fiscal. Es fácil, por tanto, excitar y producir la solidaridad de los afectados. En este momento, con el problema planteado con las denominadas pólizas de seguro de prima única, no me extraña que las actuaciones de la Administración Tributaria provoquen una reacción malhumorada por parte de quienes han tenido que ingresar de prisa y corriendo algunas decenas (en algún caso hasta centenares) de millones de pesetas de impuestos atrasados.

Igualdad ante la ley

Esta reacción negativa debe ser contrarrestada por la reacción posi-

El fraude, una lacra social

No se trata de una cuestión baladí. Es responsabilidad de todos evitar construir un sociedad, donde los administrados puedan autojustificar el incumplimiento de sus obligaciones tributarias en base a la presunta corrupción de los administradores.

¿Por qué se puede apoyar, en una sociedad democrática, a ciudadanos que incumplen sus obligaciones fiscales? Anécdotas más o menos graciosas aparte, ésta es la pregunta trascendente que debemos tratar de contestar.

¿Por qué? Quizá por falta de información veraz sobre un caso concreto. Quizá porque no se cree que el esfuerzo fiscal sea una aportación positiva a la satisfacción de nuestras necesidades colectivas. O quizá porque se ha sembrado la duda acerca de la honestidad de los administradores públicos en general y del secretario de Estado de Hacienda en particular.

Pero, en cualquier caso, ¿es o no es razonable que la Inspección de Hacienda se preocupe de verificar la si-

Pells massa fines?

Des dels rengles convergents, i per boca del mateix Jordi Pujol, es diu que els socialistes som gent de «pells massa fines», de «mira'm i no em toquis». Es diu això mentre se'ns agradeix, verbalment quasi d'una manera sistemàtica i constant, i fins i tot físicament en algunes ocasions. El memorial de greuges presentat al Parlament de Catalunya per Raimon Obiols, citant únicament alguns exemples de les agressions polítiques i personals que els socialistes catalans hem hagut de patir durant els darrers anys, hauria de fer caure la cara a terra de vergonya als qui diuen que som gent de «pells massa fines». Sobretot quan es tracta de persones que no resisteixen les crítiques, o que volen fer creure a l'opinió pública qualsevol crítica o denúncia a les seves gestions de govern són atacs contra Catalunya. Com diu el refrany, sempre s'ha de ser emmascarat per una paella... J.G.S.

Per una llei de Sanitat de Catalunya

La integració de tots els serveis sanitaris catalans en un únic organisme públic i la clarificació de competències sanitàries entre les diferents administracions públiques són dos dels objectius fonamentals de la proposició de llei de Sanitat presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Aquesta proposició socialista vol reordenar eficaçment i amb rigor la sanitat catalana, omplint a més un buit legal molt important, atès que la sanitat és una de les grans preocupacions actuals de la societat catalana i Catalunya és l'única comunitat autònoma espanyola amb competències plenes en aquesta matèria que no disposa de la seva Llei de Sanitat. La proposició de llei del Grup Socialista està dedicada bàsicament a la creació i al funcionament del Servei Català de la Salut, nou organisme que recolliria totes les competències de l'actual Institut Català de la Salut i

integraria, a més, la resta de serveis sanitaris públics i també establiria acords permanents amb la sanitat privada. La proposició garanteix el dret del pacient a escollir lliurement el seu metge, la universalització de l'assistència sanitària i l'establiment de les normes bàsiques per a l'aplicació definitiva de la reforma sanitària a Catalunya. Preveu també el traspàs a la Generalitat, a través del Servei Català de la Salut, de totes les competències sanitàries assumides fins ara per les diputacions la integració de la psiquiatria a la sanitat pública i la redistribució i racionalització dels recursos econòmics. També assenyala la necessitat que la Generalitat garanteixi «l'aplicació dels casos previstos legalment per a la interrupció voluntària de l'embaràs assignant una unitat assistencial, especialment dotada i acreditada, a cada una de les vint-i-sis àrees de salut».

va de quienes pagan sus impuestos y están en condiciones de exigir que la Ley se aplique a todos por igual. De lo contrario, no hay nada que hacer. No hay gobierno que lo arregle. Seguirán pagando los de siempre, es decir, los ciudadanos honestos y, en todo caso, las nóminas, las pensiones y las cartillas de ahorro que no pueden escapar al impuesto y que han soportado el coste fiscal de la transición política española.

Todavía hay en esta historia cosas más preocupantes. Pagar impuestos no es una actividad personalmente placentera y es concomitante con la naturaleza humana rechazar el dolor y buscar placer. Lo grave es la acusación de corrupción lanzada más o menos sinuosamente contra los responsables políticos para justificar socialmente el fraude fiscal. Es un mensaje demoledor y corrosivo de la cohesión política de una sociedad y muy fácil de aceptar cuando el fraude es una situación demasiado extendida.

La conciencia fiscal no puede florecer sino en unas condiciones de libertad y democracia. Pero aun en éstas, es más fácil justificar determinadas actitudes si uno cree, o le interesa creer que cree, que sus gobernantes utilizan el esfuerzo fiscal fundamentalmente en beneficio propio. Es fácil justificar que no se tiene que contribuir como se debe, porque el

Me importa mi honorabilidad, pero me importa mucho más la confianza del país en sus instituciones

El fraude fiscal es todavía muy elevado en nuestro país

señor secretario de Estado se enriquece a nuestra costa, y como él todos los demás que nos gobiernan.

Los impuestos evadidos por un ciudadano importan tanto o tan poco como los de cualquier otro. Moralmente da igual que sean seis, siete u ocho millones, aunque sus consecuencias penales sean distintas. Pero moralmente no es igual que el responsable de la Administración Tributaria de un país democrático sea o no sea un «sinvergüenza». Al país no le puede dar igual que esté involucrado o no en inversiones en chalets multimillonarios «con un sueldo que no da para tanto». Aparentemente no les da igual a las decenas de buena gente engañada que escriben reprochándolo y asegurando que no pagarán sus impuestos para que otro se lucre a su costa.

Inútil repetir que sigo viviendo en la misma casa que en 1980. Inútil repetir que no me he comprado ningún chalet de 150 millones. Quizás haya más gente dispuesta a creerlo que a dudarlo. No se pueden presentar estas afirmaciones como bromas ni como represalias personales contra las actuaciones de una autoridad pública ajustadas a derecho. Me importa mi honorabilidad, pero me importa mucho más la confianza del país en sus instituciones, a las que de alguna forma representamos los que tenemos responsabilidades públicas.

Un problema que afecta a todos

No piense usted que la lucha contra el fraude fiscal, cualquiera que sea su cuantía, sea mi guerra personal o mi obsesión neurótica. Es mi responsabilidad y trato de cumplirla. Pero no es mi problema. El problema es suyo y mío, es de todos, o no es de nadie. Si la sociedad no condena el fraude fiscal y no exige que se le combata, no sirve de nada lo que un gobierno pueda hacer. Cualquiera que asuma las responsabilidades de la Administración Tributaria tendrá que seguir argumentando que el fraude fiscal es una lacra social que debe ser combatida. Y esto con independencia de todas las múltiples y evidentes carencias de nuestros servicios públicos. ¿Se imagina usted cómo serían estas carencias si todos presentásemos nuestra declaración de impuestos con años de retraso y ocultásemos parte de nuestros ingresos? Una Hacienda Pública democrática no puede sobrevivir sin el apoyo de la sociedad a la que sirve. Y si este apoyo no se manifiesta, gobierne quien gobierne, no evitaremos la sombra de otra época donde el fraude y la corrupción se justificaban mutuamente.

Josep Borrell Fontelles
La Vanguardia 5.3.89

L'elogi del frau fiscal?

Veure Pedro Ruiz fent pallassades no és gens estrany. Veure'l a TV3, amb Mercedes Milà rient-li les gracies mentre ell mostrava el telèfon particular del Secretari d'Estad d'Hisenda, Josep Borrell, i invitava els telespectadors a telefonar-lo aquella mateixa nit, em va fer sentir vergonya. Vergonya perquè una televisió pública com TV3 es feia altaveu i portaveu d'un defraudador fiscal com Pedro Ruiz, que «només» ha defraudat impostos per valor de més de set milions de pessetes en un període de cinc anys. Vergonya perquè indirectament es va arribar a fer quasi apologia de la defraudació fiscal. I vergonya perquè des d'una televisió pública es va permetre, entre bromes, gracies i somriures, que un defraudador fiscal invités als espectadors a alterar la vida privada d'un personatge públic. I tot això des d'una televisió que és, o hauria de ser, un servei públic nacional. J.G.S.

Xavier Menéndez

Responsable de Patrimoni Cultural

«En el tema específic dels museus és molt greu la manca d'una legislació específica. Van haver dos intents, el 1983 i el 1987, de regular-ho, però mai s'ha arribat a fer. Hi ha, per tant, una falta evident de planificació i racionalització dels equipaments culturals, sobretot pel que fa als museus. El govern de la Generalitat, en comptes de fer un mapa de museus, ha entrat en un seguit de batalletes sobre la titularitat dels museus, la majoria dels quals, com és sabut, pertanyen als ajuntaments i a les diputacions. Amb tot, és de destacar el fet que el nou Director del Patrimoni Cultural sigui una persona oberta i disposada a arribar a acords, malgrat que de moment no s'hagi arribat a concretar res. Ja veurem si el deixen actuar.»

Què
en
pensa
de
la
política
cultural
del
govern
català
en
el
camp

on
vostè
treballa

Aquesta és la pregunta que hem fet a persones expertes en els diferents àmbits de la cultura catalana. Les respostes han anat així:

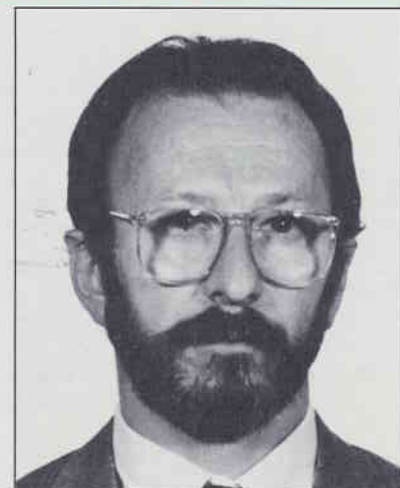

Enric Matarrodona

Director del «Punt Diari»

«Realment, no s'entén la política que el govern de la Generalitat de Catalunya està fent cap a la premsa en català. La retirada de les subvencions a la premsa en català mitjançant la seva distribució a les escoles és inexplicable, ja que el futur de la premsa en català passa sobretot per la creació d'hàbits en la joventut.»

«La Generalitat fa una política clara amb els mitjans audiovisuals, però no amb els escrits. Per què? Sembla que si no poden tenir una incidència clara en el mitjà ja no els interessa. Al «Punt Diari», per exemple, que és una empresa independent i totalment en català, no se'ns té en compte.»

Ramon Bastardes

Editor

«En aquests moments no hi ha cap política cultural sobre el llibre ben definida. L'any passat, amb una ordre de l'11 de setembre, la Generalitat va intentar modificar i extingir l'anomenat suport genèric (compra automàtica de les novetats editorials). Volien convertir-lo en un suport arbitrari. Els editors ho vam refusar unànimement, ja que havíem fet els nostres càlculs econòmics a principis d'any contant amb aquest suport. Finalment, la Generalitat es va tirar enrera. Per aquest any el pressupost s'està aplicant a eixugar el deute de l'any passat. El nou equip té voluntat i bona fe, però de moment això no s'ha concretat en res. A més, segueixen insistint en la reducció del suport genèric, cosa que seria molt negativa pel món editorial. Tot plegat, una nebulosa. La paraula correcta per definir la situació és 'desconcert'.»

Pere Pugès

*Coordinador de llengua
de la FMC*

«En els darrers anys hem viscut els convenis entre la Generalitat i els ajuntaments per tal d'oferir cursos de català per adults i serveis de correcció i assessorament lingüístic, amb resultats més aviat discrets. I hem vist també campanyes que, en general, s'han quedat en accions publicitàries. El darrer any i mig, per intentar solucionar aquests problemes i per crear un marc estable de relacions amb els ajuntaments, s'ha constituït un consorci per a la normalització lingüística, que ha de servir necessàriament per implantar un nou model d'actuació en la política lingüística. Sense aquest canvi i sense un augment important en les dotacions pressupostàries de la Direcció General de Política Lingüística, reclamat regularment pels grups de l'esquerra parlamentària, la política lingüística d'aquest país continuarà depenent gairebé en exclusiva del voluntarisme i de la influència passiva de la televisió catalana. És un risc que no hauríem de córrer.»

Antoni González

*Arquitecte. Cap del Servei del Patrimoni Arquitectònic
de la Diputació de Barcelona des de 1981*

Catalunya té plenes competències en PA des del 1981. Han estat gairebé vuit anys d'improvisacions, d'absència de definició d'uns objectius coherents i de potenciació d'uns mitjans eficaços, és a dir d'inexistència d'una autèntica política. Vuit anys de política de «sabata i espartdenya», d'obsessió per competir amb d'altres administracions, —fins i tot arribant a destorbar la seva actuació— més que d'establir prioritats, de dissenyar programes conjunts, de crear les condicions polítiques, legislatives, administratives, tècniques, científiques i organitzatives perquè totes les administracions implicades i els particulars puguin actuar amb la màxima eficàcia. No s'ha promogut una llei pròpia de PA; no s'ha acabat amb el repartiment absurd de competències entre Conselleries heretat de la Dictadura; no s'ha fet prou ni per crear estructures docents i científiques que garanteixin la recerca i la formació d'especialistes, ni per la creació de bancs de dades sobre metodologia o aspectes tècnics i científics, més enllà dels tòpics del romànic o dels campanars amb penell de creu i gallet. No s'han aconseguit acords positius amb l'Església catòlica —propietària de la major part del nostre patrimoni i molt més ben disposada al diàleg que el mateix govern—, ni amb els particulars

—en base a ajudes reals, no a bones paraules—, ni s'ha ajudat prou els ajuntaments en la conservació del patrimoni de titularitat municipal, cada dia més nombrós. És evident que hi ha hagut més bones iniciatives que possibilitats de fer feina i que la responsabilitat de les deficiències cal buscar-la, si més no fins ara, en els nivells polítics més alts de la piràmide jeràrquica. En aquest tema, el govern, més que crear unes estructures professionals serioses i ben dotades de recursos, ha optat un cop més l'arenga populista, per mobilitzar els voluntariosos afeccionats a fer tasques que haurien de fer els professionals. S'ha estat més atent a treure profit electoral del sentiment patriòtic dels catalans vers els monuments —símbols per a molts de la identitat nacional que calia reconstruir— que de proveir els recursos mínims per poder conservar correctament aquest patrimoni. Un fet simptomàtic, que exemplifica la política governamental en el tema, va ser la utilització política del centenari de la restauració de Santa Maria de Ripoll, mentre es regatejaven els recursos per conservar el monestir.

Gato Pérez

Músic

Penso que s'està traïnt la idea del catalanisme modern i integrador que animava la nostra actuació en el període 1973-1979, quan des d'empreses discogràfiques cent per cent catalanes vam impulsar un moviment de música popular moderna. Els diferents governs de CiU s'han dedicat a enderrocar aquest esforç per recolzar —diguem-ne— un pop mimètic dels corrents anglo-saxons, tou, literàriament nul i amb una imatge «comarquina» de bona dicció i d'un «look» més propi dels locutors de TV3 que no pas de la turbulència urbana. El cas de la Cançó catalana és francament humiliant després de la funció social que aquesta va desenvolupar en els darrers temps del dictador Franco. Avui se'ls està negant el pa i la sal i reben un tractament hipòcrita i paternalista que parla molt eloqüentment de la ideologia dels administradors de la cultura del nostre país. Quant a la rumba catalana, tradicionalment barcelonina, que en aquests moments forma part d'un «boom» mundial anomenat «world beat» (Gipsy Kings, Ketama, etc.), per l'equip convergent es tracta d'un estil inexistent degut sobretot a les seves condicions ètniques i meridionals, les quals no encaixen amb el seu tarannà wagnerià i els deu produir una certa inquietud.

L'esperit, la lletra i el rerafons

El passat dia 9 de febrer es va aprovar al Parlament de Catalunya la Llei de Centres Recreatius Turístics.

Es fàcil i relativament freqüent que l'esperit de la legislació no es tradueixi amb suficient precisió en la lletra, però en el cas d'aquesta Llei la situació és més greu i complicada perquè són tres els conceptes que no concorden entre ells:

— Una cosa és el que *es diu* que pretén la Llei, reflectit en l'exposició de motius de la mateixa i en les abundoses declaracions públiques dels seus avaladors.

— Una altra cosa és el que prescriu el text articulat de la Llei, discordant i fins i tot contradictori amb aquelles preteses intencions.

— I encara hi ha un tercer estadi, el de les autèntiques motivacions que l'han originat, ben camuflades en la redacció si se'n fa una lectura ràpida i supeditada a l'aparença, però evidents a l'analitzar el que la Llei permet en la pràctica, sobretot si es té en compte el context configurat per les informacions a l'abast, poques però suficients.

És aquesta tricotomia la que ha obligat al Grup Socialista a oposar-se a la Llei i a votar-la en contra malgrat estar a favor de la instal·lació de grans parcs d'atraccions a Catalunya.

El primer problema és que la paternitat de la Llei no correspon al Conseller de Comerç, Consum i Turisme que és qui la presenta i defensa. Estava ja elaborada per l'anterior titular i, sobretot, pel Sr. Lluís Prenafeta, Secretari General de la Presidència de la Generalitat. La Llei vol aparentar que es tramita a partir d'una situació «zero» i per regular a priori la possible implantació d'aquest tipus d'instal·lacions, quan és evident que parteix en realitat d'un avançat estat de negociacions amb una empresa concreta. No ho diguem nosaltres. Ho diu el propi Director General de Turisme en unes declaracions anteriors al debat en Ple del llavors Projecte de Llei al Diari de Girona: «... les comarques gironines són un lloc idoni per a la instal·lació de la segona gran àrea recreativa de Catalunya, *després que ja s'hagi acordat que la primera es construirà a Tarragona*». Però no és tan sols això. L'empresa Bush Entertainment Co. porta mesos treballant en el projecte. La companyia ha fet obertament opcions de compra sobre terrenys de possible ubicació del centre, abans de promulgar-se la Llei, ha tingut contactes amb el Ministerio de Transportes, Turismo y Comunicaciones donant per sentada la seva

implantació a Tarragona i, dues setmanes després de ser aprovada la Llei ha facilitat un comunicat als mitjans de comunicació donant detalls de les característiques del parc i del nombre de xalets que pensa construir-hi.

Unes negociacions poc transparents

Hem de dir amb tota claredat que ens sembla *absolutament normal* que l'administració obri negociacions prèvies amb empreses interessades en determinats projectes per tal de captar inversions que es consideren interessants i ens sembla també normal que ho faci amb *discreció*, sovint necessària per a no desbaratar-ho tot. Però en un moment o altre s'ha de donar compte del resultat d'aquestes negocia-

cions i si, com a efecte de les mateixes, cal legislar, aquesta legislació ha de re-

fectir transparentment els acords. No es pot legislar fent veure que la negociació no ha existit. Si es fa així deu ser perquè hi ha uns altres motius, els motius reals, que es volen ocultar.

Però no és aquest l'únic ni tan sols el més important problema. Cal suposar que en aquesta negociació, els beneficis, estímuls i avantatges que una empresa pot sol·licitar són en tipologia i magnitud de caràcter raonable i que, en tot cas, l'administració no ha de cedir més enllà del que sigui raonable. És lògic que una empresa que ha de fer una inversió considerable, procuri obtenir garanties, i fins i tot que inclogui en les seves peticions una franquícia temporal d'exclusiva en l'explotació del seu negoci (per més que l'administració ha de ser escrupulosa de no transgredir el principi de llibertat d'empresa constitucional i del propi tractat de Roma).

El que no és raonable en una negociació d'aquest tipus és que el resultat, traduït després dissimuladament en un text legal, sigui una requalificació urbanística d'una quantitat il·limitada de terreny aconseguit pel procediment de l'expropiació forçosa, quina plus-vàlua significa *com a mínim* la recuperació automàtica de 2/3 de la inversió que la pròpia Llei exigeix o, en funció de la manca de límits esmentada, pugui duplicar, triplicar o quadruplicar la també esmen-

tada inversió exigida. Això no és altra cosa que atorgar el monopoli de l'especulació urbanística a l'entorn d'un Parc d'Atraccions quan en l'exposició de motius de la Llei es diu que el que precisament es vol evitar són els moviments especulatius.

Unes preguntes inevitables

Hem fet els números. Amb la superfície mínima establerta per la Llei la zona residencial i hotelera tindria 150 hectàrees, amb 300.000 m² de sostre edificable i uns beneficis potencials mínims de 10.000 milions de pessetes, sense comptar amb la plusvàlua, menor però considerable, de les zones esportives. A mesura que creixi la superfície total del centre,

creixen proporcionalment aquestes magnituds. En el supòsit d'un total de 800

hectàrees anunciada per Bush, caldria xifrar els beneficis de l'operació urbanística en 16.120 milions, superior als 15.000 milions d'inversió exigida en el parc temàtic, car la resta d'inversió queda subsumida en els costos de la pròpia operació de promoció urbanística que dóna aquest compte de resultats.

Aquesta no és una exigència raonable. Si s'ha produït no hauria d'haver estat atesa i si no s'ha produït cal preguntar-se perquè s'ha inclòs en la Llei i qui en gaudirà els beneficis. No és excés de suspicàcia. És un raonament lògic. Una pregunta inevitable.

Ens preocupen també altres aspectes relacionats amb la Llei. Sembla confirmar-se que un grup germano-japonès que potser participará en el concurs tot i saber-se perdedor, pretén sense tants avantatges, instal·lar un parc d'atraccions a una zona de l'alta muntanya lleidatana, fet que podria ser un important factor d'equilibri territorial. La Llei ho impedeix per un termini mínim de 6 anys.

En tot el procés de divulgar, per part del Consell Executiu, els avantatges de la instal·lació a Catalunya de centres recreatius d'aquesta naturalesa, avantatges que no posem en dubte, s'ha fet al nostre entendre una sobrevaloració dels mateixos. S'ha volgut posar un gran èmfasi en dir «serà el parc més gran del món». En superfície potser sí però aquest no és,

ni de bon tros, l'únic paràmetre per amidar la importància d'un parc d'atraccions. Recordem tan sols que quan es parlava de Disney les xifres eren d'una inversió de 200.000 milions i 16.000 llocs de treball enfront 15.000 milions i 1.500 llocs de treball que fixa la Llei. Es parla molt del parc com a factor de requalificació de l'oferta turística i, sense negar la importància com a oferta complementària, val a dir que intensifica l'opció de turisme de masses en contra d'una opció més selectiva i que fins i tot la densitat de la zona residencial, que la Llei dissimula referint el coeficient d'edificabilitat i el nombre d'habitatges per hectàrea a la total *total superfície del centre* en lloc de referir-la a la superfície de la zona residencial, prefigura, un cop descomptats els vials i zones de cessió, unes parcel·les de 700/800 m², com en el creixement urbanístic dels anys 60. D'altra banda tota la bibliografia i documentació que hem aplegat d'estudiosos del tema, coincideixen al menys en un punt, el de valorar positivament aquest tipus de parcs com a oferta complementària però de negar-li un paper significatiu com a factor per a decidir el lloc de vacances. Els dos Disney dels EUA reben respectivament 22,4 i 12 milions de visitants/any (dades del 1986) i són líders del rànking als EUA però, atenció!, el tercer ja només rep 4 milions i el primer parc propietat de Bush es troba en el lloc vuitè amb 2,9 milions. En què ens basem per preveure que el parc de Tarragona en rebrà 5/6 milions com s'ha afirmat des del Consell Executiu? I si realment fos així, s'ha valorat correctament l'impacte sobre les comunicacions, tenint en compte que les puntes d'afluència es concentraran en un nombre de dies de l'any relativament reduït?

Caldrà esperar esdeveniments veure com es desenvolupa el concurs, amb quina transparència o amb quina opacitat. Caldrà veure i seguir pas a pas com es porta la tramitació urbanística, quin paper es reserva als ajuntaments implicats, quin impacte ambiental i de comunicacions es produeix, quins moviments especulatius es generen i qui en surt beneficiat. Estarem a l'expectativa, però ens fa por que com ha passat en altres casos, les coses que no es comencen bé, i aquesta no s'ha començat bé, acaben malament i després es fa difícil rectificar-les i reconduir-les.

Arseni Gibert

Europa: la volem així

En el marc de les activitats que els socialistes i altres organitzacions d'esquerres estan celebrant amb motiu de les properes eleccions al Parlament Europeu, es celebrà la primera setmana de febrer, a Milà, la Convenció de les dones de l'esquerra de la Comunitat Europea organitzada pel PCI, del PSI i de l'intergrup parlamentari d'esquerres del Parlament Europeu.

Junt a les dones dels partits socialistes, socialdemòcrates i comunistes europeus —entre ells el PSOE—, sindicats i organitzacions feministes vinculades a l'esquerra, hi va participar una delegació del PSC.

Tenint davant el repte del procés d'integració europea i el mercat únic per 1992, en un moment en què la manca de llocs de treball, que afecta sobretot a homes i dones joves i dones, i la regressió demogràfica a tot Europa, entre d'altres fenòmens, posen en perill les conquestes femenines de les últimes dècades, les dones progressistes europees volguérem en aquesta trobada afrontar els nostres problemes comuns, malgrat diferències d'origen polític i de tradicions històriques, i afirmar la nostra voluntat de participar en la creació d'una Europa comú, d'una democràcia europea progressista.

Un espai comú europeu que, ja s'ha dit, no té perquè ser, en si mateix, positiu: cal definir-lo, cal que diem com volem que sigui, com ho volem fer.

Amb aquesta intenció la Convenció va aprovar un Manifest signat per totes les delegacions, que recull les principals preocupacions i propostes de les dones, davant les terceres eleccions al Parlament Europeu —les primeres en que participen els 12 països comunitaris—, un document que porta aquest títol: «Europa, la volem així».

Una Europa on sigui realitat la igualtat social i política de l'home i la dona, que les dones no quedin excloses de les decisions més importants de tipus econòmic i polític. Per aquest motiu diem als partits d'esquerra que cal fixar quotes que garanteixin la participació femenina en igualtat tant a les pròpies organitzacions com als governs quan aquests partits hi arriben.

La igualtat en el món del treball és un altre aspecte fonamental per aconseguir una societat europea justa, especialment amb la perspectiva del mercat únic europeu de 1992.

Tal com diuen les directives europees sobre la igualtat, homes i dones han de rebre la mateixa retribució pel mateix treball, tenir les mateixes oportunitats en el camp de la instrucció i en l'accés al treball. Cal eliminar les desigualtats mitjançant «accions positives» que atorguin a les dones un tracte preferencial, al menys temporalment.

Anna Terrón

És molt important, assenyala el manifest, organitzar el temps de treball i reduir la jornada laboral, de manera que tots, homes i dones, puguin conciliar l'exercici d'una professió

amb la vida privada, les tasques domèstiques, l'educació dels fills i el temps lliure.

El text reclama a més a més uns ingressos mínims adequats a tots els ciutadans europeus, independentment del sexe, de l'estat civil i de les situacions familiars i laborals, com a fórmula última de lluita contra la pobresa que afecta a 44 milions de ciutadans europeus, en una majoria dones.

Que es despenalitzï la interrupció voluntària de l'embaràs a tots els països de la Comunitat, i el desenvolupament de la investigació sobre mitjans anticonceptius segurs i no nocius per evitar que aquest es converteixi en mitjà de control de la natalitat es consideren igualment mesures prioritàries.

La violència en contra de les dones és, tal com hem comprovat al nostre país en els últims dies, un punt d'especial importància i, tristament, de plena vigència. El Manifest denuncia que malgrat la violència en contra de tot ésser humà és una violació de la dignitat i dels drets de la persona, dones i noies continuen sent víctimes de violacions que coarten la seva llibertat, la seva dignitat i la seva autodefinició.

Un altre dels problemes greus que amenaça la societat europea és la proliferació d'actituds racistes, i la Convenció advertia el perill que això suposa per l'èxit de la nova Europa

sense fronteres. Les dones estrangeres que hi viuen també han de tenir la possibilitat de programar i viure la seva pròpia vida i cap llei nacional no pot fer que el seu dret a residir a qualsevol dels països comunitaris depengui del d'un home. El Manifest demana la solidaritat amb les dones estrangeres que viuen a Europa.

Però no només Europa s'ha de convertir en el territori de la igualtat: fem una crida per l'ajuda a les dones que pateixen als països en vies de desenvolupament condicions de vida dramàtiques.

El canvi de les relacions econòmiques entre el Nord i el Sud per tal de permetre el desenvolupament de tots els pobles es planteja ara com un element fonamental per avançar cap a la pau en un món més just, però també perquè és l'única manera —l'afer del deute extern, l'emigració massiva, la manca de protecció ecològica de paratges fonamentals pel planeta a països subdesenvolupats, entre d'altres fenòmens, ens ho estan demostrant— de garantir un futur per tots.

Des d'Europa cal augmentar els fons per l'ajuda al desenvolupament i les dones han de participar en aquests programes d'ajuda.

Una preocupació històrica del moviment de les dones ha estat sempre el treball per la pau. Europa la volem en pau, treballant per la pau, educant per la pau, avançant cap a un progressiu desarmament a Europa i treballant per un nou clima de distensió i confiança mútua que canviï les relacions Est-Oest, basades ara en la força de respectius blocs militars.

Volem una Europa neta, una renovació ecològica de la societat industrialitzada, una política energètica que respecti el medi ambient, que el desenvolupament no signifiqui la destrucció, ja alarmant, de la natura. La protecció del medi ambient no es pot aturar a les fronteres nacionals, i la seva defensa és la defensa de la nostra pròpia vida.

La Convenció de Milà demostrà una capacitat de les dones, per damunt de les diferències, treballar conjuntament en assolir els objectius que ens són comuns a totes. Davant la interrelació creixent entre tot allò que passa al món i, per nosaltres, la importància històrica que té el procés comunitari, això es revela bàsic per a l'èxit de les propostes de l'esquerra en un futur immediat.

FULARS PEL PSC. A la seu del Partit del carrer Nicaragua, es va inaugurar una exposició dels originals per a l'estampació de fulars creats per dotze artistes amb motiu del desè aniversari del PSC. Els artistes participants són, Frederic Amat, Francesc Artigau, Cesc, Maria Girona, Josep Guinovart, Joan Hernández Pijoan, Robert Llimós, Mariscal, Santi Moix, Perico Pastor, Albert Ràfols Casamada i Francesc Todó. L'acte va ser presentat per Josep M. Corredor Matheos.

JORDI PEDRET: «Palestins i israelians tan sols es creuen mirades d'odi»

El diputat socialista Jordi Pedret acaba de tornar dels territoris ocupats de Gaza i Cisjordània. Hi ha anat per investigar la situació dels drets humans formant part d'una delegació espanyola. «Els quatre membres de la delegació», ens explica, «vam ser detinguts per l'exèrcit israelià per tal que no poguéssim entrar a un camp de refugiats».

L'ambaixador d'Espanya a Tel Aviv els va rebre amb aquestes paraules: «no cal que investigueu els drets humans perquè no existeixen».

P.- Què és el que més et va sobtar de la teva visita a Gaza i Cisjordània?

R.- La cosa més xocant va ser veure per primera vegada un país ocupat militarment per l'exèrcit d'un altre. La referència més clara que jo tinc del que vaig veure eren les pel·lícules de la Segona Guerra Mundial. Aquest fet comporta una cosa que no es pot veure per la televisió: la mirada d'odi dels uns cap els altres. Ho vaig veure als soldats que ens van detenir, al nen que tirava una pedra... La gent dels territoris ocupats viuen enmig d'un clima de violència increïble.

P.- Com és la vida quotidiana als territoris ocupats, quina és l'autoritat que mana?

R.- Des de fa vuit mesos, el comerç i l'hosteleria, per ordre de la direcció de la Intifada, només obre de nou del matí a dotze del migdia. La distribució d'aliments, per exemple, la fan els comitès populars, que són de l'OAP, que és l'organització que realment mana. L'exèrcit israelià intenta mantenir unes estructures d'aparença de govern, però en els temes essencials, com ara l'alimentació i les comunicacions, el poder està a mans de l'OAP. L'exèrcit, en un intent per controlar els cotxes que entren i surten de cada barri, ha canviat el sistema de matriculació. Amb tot, però, els cotxes segueixen circulant o aturant-se segons els caigui una pedra al damunt o no. I és molt fàcil per als palestins distingir entre uns i altres ja que els israelians sempre utilitzen cotxes japonesos, mentre que els àrabs acostumen a anar amb «mercedes». La millor manera d'assegurar-te que no et caigui una pedra al damunt és pintant-te al parabrisa una mitja lluna roja. De veritat, de vegades semblava que estiguéssim jugant a espies, però no era un joc, tot era molt real.

P.- I enmig d'aquesta situació, què passa amb els drets humans?

R.- No es respecten ni el dret internacional ni les convencions dels drets humans. La Convenció de Ginebra s'utilitza d'una forma totalment distorsionada. Un exemple ben clar el tenim amb els enderrocs de cases. Segons aquesta Convenció només poden ser relitzats en casos de necessitat militar quan hi ha dos exèrcits en lluita. Per contra, segons ens confessava el Coronel David Yahav, «la principal motivació dels enderrocs és per desanimar la perpetració de crims». Al poble de Jericó ens van explicar que s'havia enderrocat una casa d'un palestí el cognom del qual coincidia amb el d'un altre. En veure, però, que s'havien equivocat, tot seguit van anar a tirar a terra la de l'home veritable sense donar cap explicació a l'altre. I el més greu és que tot això ho fan els militars.

P.- La defensa dels palestins segueixen sent les pedrades?

R.- Sí, però tampoc és fàcil tirar una pedra, perquè si els agafen els poden detenir per molt temps. Un soldat ras pot detenir a qualsevol persona durant

L'OAP mana i l'exèrcit israelià manté unes estructures d'aparença de govern

Un soldat ras pot detenir qualsevol persona durant quatre dies

Els israelians comencen a adonar-se que l' statu quo no pot mantenir-se per sempre

quatre dies. La detenció administrativa, que allí la practica l'exèrcit, pot durar fins a sis mesos sense necessitat que hi hagi acusació. L'edat penal és de dotze anys i si les pedres les tira un menor de dotze, s'imposen multes al pare de cin vegades el sou mig mensual.

P.- Quines diferències hi ha entre Gaza i Cisjordània?

R.- Són dos mons molt diferents. Cisjordània pot ser considerat un país on existeix un conflicte obert. Gaza, en canvi, tan sols és un immens camp de concentració, amb reixes i soldats arreu dels límits fronterers. A més, en el cas de Gaza, els refugiats doblen als habitants originaris del lloc. Allí, la població viu en barraques i en la més absoluta misèria.

P.- Quina sortida política hi veus a aquesta situació?

R.- Per sort, la societat israeliana comença a adonar-se que l'«statu quo» actual no pot ser mantingut indefinidament. Per la majoria ha deixat de ser una qüestió de seguretat per passar a ser una de política. L'OAP està donant molts passos positius i la comunitat internacional —bàsicament els EUA, l'URSS i la CEE— està pressionant al govern d'Israel. La solució ja no passa per un estat multinacional, que avui ja és del tot inviable. El més realista és crear dos estats separats, i a mig termini una confederació entre els estats de la zona, inclosa Jordània, ja que tots tenen problemes comuns —essent un dels més greus el de l'aigua— i poblacions barrejades..

Ignasi Aragay

Fragments d'un diari

1r dia d'estada. Entrevistes amb ferits al Makassed Hospital de Jerusalem:

—Noi de 15 anys ferit a un poble del sud de Betlem. 6 civils israelians d'un assentament van rodejar el poble i van començar a disparar; ell era al carrer i va rebre una bala que ha obligat a extirpar-li el ronyó. Bala metàl·lica.

—Noi de 24 anys d'un poble al sud d'Hebron. Els soldats van rodejar el poble a les 6 del matí i van començar a disparar contra els joves. Operat 3 vegades, té la bala metàl·lica a l'esquerra de la pelvis.

—Home de 52 anys. Va passar fa 72 dies a un suburbi de Nablus. Estava al seu barri. Es van apropar soldats que perseguen uns nois. Van preguntar-li per ells i van acusar-lo d'amagar-los. El van rodejar cinc soldats que el van pegar amb pals al cap i al pit i després el van tirar a terra des de la terrassa de casa seva, d'uns 15 metres d'alçada. Lesions al cap i paràlisi completa de les extremitats inferiors per lesió de la medul·la (...).

En aquests moments ens avisen que estan enderrocant unes 7 cases a Saraf, a uns 30 km d'aquí. Decidim no anar-hi per dificultats d'accés i per poder seguir el programa.

2n dia d'estada:

—A Nablus, l'exèrcit impedeix el pas de la TV en un control a l'entrada de la ciutat. Són inútils els esfor-

ços perquè els deixin passar i fins i tot impedeixen que el corresponsal de TVE pugui pujar al nostre cotxe, ni tampoc parlar amb nosaltres a través de la finestreta.

—El doctor Fehdi, entre d'altres coses, ens explica que hi ha 3 tipus diferents de bombes de fum. S'han usat dins de les cases i dels hospitals. A Gaza han tirat gas des d'helicòpters

als camps de refugiats. Aquest gas és tòxic per als fetus. S'han produït més de 2.000 casos d'avortament. Amnèstia Internacional ha reconegut que el gas és letal, car han mort nens i gent gran. Els laboratoris han deixat d'enviar gas a Israel, ara es fa a través de Sud-Africa i Suïssa.

3r dia d'estada:

Al camp de refugiats d'Al-Shate, a Gaza. De sobte comencen a sentir-se trets dins el Camp. Passen corrent, en retirada força ordenada joves palestins de fins 7 i 8 anys d'edat. Amb notable calma ens treuen del camp amb cotxes amb matrícula de Gaza per camins diferents als de l'arribada, i dirigits per «guàrdies de circulació» palestins, els quals ens fan anar per camins alternatius a les grans vies on s'estan produint els enfrontaments. Veiem com l'exèrcit llença bombes de gas a l'avinguda principal, a uns 100 metres d'on estem. Després sabem que aquella tarda hi ha hagut dos palestins morts.

Jordi Pedret

ACTE D'HOMENATGE ALS EX-COMBATIENTS DE LA REPÚBLICA.— El dia 11 de febrer es va celebrar a Barcelona un emotiu *Acte d'Homenatge als ex-combatents de la República*, en reconeixement a la llarga trajectòria en defensa de la democràcia i de la fidelitat al socialisme dels companys ex-combatents i amb motiu de l'equiparació dels seus drets econòmics amb la resta de combatents de la guerra d'Espanya.

Sensacionalisme o porno-periodisme?

D'un temps ençà assistim al nostre país a l'escalada d'una mena de periodisme no ja sensacionalista, sinó groller i de molt mal gust. Es tracta de l'exageració de la «premsa del cor» fins a límits que serien grotescos si no afectessin a la vida privada i íntima de les persones. Sigui quina sigui la consideració personal que ens puguin merèixer, tots els ciutadans tenen dret a la seva intimitat, a la seva privacitat. I en aquest país s'han transgredit totes les normes mínimes en aquest terreny, amb constants intromissions no només en la vida privada sinó també en la intimitat de tota mena de personatges públics. No es tracta ja de sensacionalisme periodístic, sinó purament i simplement de porno-periodisme. I el més gruixut de tot això és que en molts casos es fa aduint raons de progressisme, o si més no de llibertat d'expressió, com si amb aquestes excuses tot, absolutament tot, estigués permès, fins i tot la intromissió en la vida íntima. I està clar que tothom té vida íntima, fins i tot els personatges més públics, i aquesta vida íntima mereix un respecte igual a la de qualsevol altre ciutadà.

J.G.S.

Sectes: entre la por i l'abús

La Comissió del Congrés creada per a l'estudi —no per a la «investigació»— de la situació i repercussions de les anomenades «sectes» a Espanya, ha acabat la seva feina aquest febrer. L'esforç parlamentari de deu mesos de treball —estudi de documentació i correspondència molt diversa i nombroses compareixences— ha estat una resposta seriosa, pròpia de l'exercici de representació popular, a la preocupació social expressada en relació amb aquests grups.

El problema que preocupa és complex: deriva, dit de forma ràpida, de l'abús de les llibertats constitucionals per part d'alguns grups; sota una denominació religiosa o cultural, es poden cometre amb una certa impunitat diverses infraccions de la llei que perjudiquen persones individuals —amenaces, coaccions, explotació laboral, inducció a la prostitució o al suïcidi...— o contra interessos públics, frau fiscal, evasió de divises, estafa a la Seguretat Social, etc. Tant aquestes infraccions com la més coneguda de les accions —de difícil prova com a delictes— de la despersonalització o «rentat de cervell» topen amb alguna dificultat a l'hora d'ésser conegudes i jutjades pels tribunals; potser la més important és l'aportació de proves suficients i, molt significadament, la lliure decisió dels majors d'edat de formar part d'un o altre grup en ús legítim dels seus drets constitucionals. Moltes famílies es queixen de l'ingrés d'un fill o filla en un grup «estrany» i, òbviament, això sol no és constitutiu de cap delictes ni hi ha cap possibilitat de «recuperació legal» si ja han fet els divuit anys.

Alguns grups abusen de les llibertats constitucionals.

El problema jurídic és, doncs, difícil: d'una banda, el marc general de la Constitució permet la lliure implantació i difusió de qualsevol creença, doctrina o grup; d'altra banda, com a complement necessari, les persones majors d'edat poden optar per ingressar en un o altre grup, sense restricció legal possible. Només el codi penal posa límit —com a tots els ciutadans i institucions— a l'activitat d'una entitat religiosa o cultural: i només un procés judicial amb proves pot restringir l'activitat de qualsevol persona o grup; és a dir, un legislador democràtic no pot «fer la llista» de grups bons i dolents, tolerables o rebutjables. Entre altres raons fonamentals, no ho pot fer perquè és impossible —dintre d'una Constitució democràtica— definir el concepte de «sectes» i distingir-lo del de religió: cap criteri ni de tradició, ni de difusió popular, ni de contingut de creences, ni d'orientació política, no pot erigir-se en jutge apriorístic dels uns

o dels altres. No essent possible una definició, menys ho és encara una catalogació i, no cal dir-ho, una «condemna legislativa» de cap grup. I cal afegir encara que tots els supòsits d'il·lícits penals que es cometen sota l'emparedament de les llibertats de religió o d'associació tenen la seva corresponent figura i pena en el codi penal vigent, la qual cosa fa que no sembli necessària la modificació del codi penal per incloure-hi alguna nova figura de delictes específic sectari; de fet, com ja es deia abans, el problema no és legislatiu, sinó judicial: denúncia dels delictes, aportació de proves i execució judicial de les condemnes.

Les resolucions que, segons el dictamen de la Comissió, el Ple del Congrés presenta al Govern, no poden anar més enllà de la correcció d'algunes disfuncions administratives, de la tasca informativa i preventiva i d'un increment de l'atenció a la protecció de menors; com exemples, podem citar l'exigència d'un control més afi-

nat dels estatuts d'aquests grups o la inspecció de la seva fiscalitat i compliment de les lleis laborals; la difusió d'informació als jutges sobre la «síndrome dissociativa atípica» com a malaltia psiquiàtrica catalogada que podria anul·lar el lliure procés de pensament individual: l'exigència de compliment de deures higiènics i escolars respecte als menors que han nascut i viuen en sectes tancades a la convivència general i la difusió entre els joves d'informació suficient sobre les llibertats de religió i d'associació en el marc de tolerància i ple respecte a la Constitució.

Cal finalment, prendre consciència que l'exercici de la llibertat comporta algun risc, absolutament assumible per qualsevol demòcrata, que serà progressivament reduït en la mesura que avanci la corresponsabilització social en el procés de la maduració personal i col·lectiva. Aquesta maduració és independent del marc legislatiu, que es limita a fixar els límits del terreny de joc i l'establiment de regles mínimes per a la convivència en llibertat. La societat, doncs, ha de plantejar-se unes directrius educatives que facilitin la maduració individual, la capacitat de solidaritat i de participació democràtica en els interessos col·lectius i que, amb això, facin innecessari el recurs de les persones a solucions garantides i fàcilment immediates. Una societat prou articulada per evitar que l'abús de la llibertat visqui de la por a la llibertat; per que és, finalment, la responsable de la recerca angoixada de falses seguretats.

Joan Manuel del Pozo
Diputat per Girona
President de la Comissió

Qui vol polititzar el Barça?

Les eleccions a la presidència del F.C. Barcelona han esdevingut un dels grans centres de l'atenció ciutadana a Catalunya. Fins a cert punt és lògic, i no només perquè el Barça aplega una massa social nombrosíssima sinó sobretot per la importància de l'entitat arreu de Catalunya, és a dir per allò que «el Barça és més que un club». Però aquestes eleccions han palesat fins a quin punt des de la direcció de Convergència es vol dominar la societat civil catalana. Les maniobres de tota mena muntades per promocionar la candidatura convergent, amb inter-

vencions personals i directes d'alts càrrecs públics i de figures convergents notòries, és un fenomen difícilment comprensible si no es para esment en la concepció totalitzadora de Catalunya que predomina el discurs i la ideologia convergent, una concepció totalitzadora que es basa en l'apropiació patrimonialista i sectària del conjunt del país. I el Barça es resisteix a això, perquè ha de continuar estant al marge de la política. Com ho va estar fins i tot en la més negra nit de la dictadura.

J.G.S.

Qui vol fer callar la «cançó»

Els cantants catalans es queixen. I ho fan amb raó. Protesten perquè se senten marginats per les institucions públiques, i especialment per la Generalitat. Protesten també perquè els serveis públics nacionals de ràdio i televisió de Catalunya —és a dir, les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CC/RTV): TV3, Catalunya Ràdio, Ràdio Associació de Catalunya i Catalunya Música— pràcticament no s'ocupen de la cançó i la música catalana o a càrrec d'intèrprets catalans, faltant al seu deure legal de contribuir a la

promoció de la llengua i la cultura catalanes. I aquesta protesta recolza en dades inqüestionables que demostren que les emissores depenents de la Generalitat els presten menys atenció no ja que les altres emissores públiques, estatals o municipals, sinó també que la pràctica totalitat de les emissores privades de caràcter estrictament comercial.

J.G.S.

PSC
PSC-PSOE

INFORMACIÓ SOCIALISTA

DIRECTOR: Joaquim Llach
CONSELL DE REDACCIÓ: Rosa Serra, Francesc Sánchez,
Jaume Sobrequès, Miquel Iceta, Ignasi Aragay
Producció: Jordi Serra. Disseny: Josep M. Serra

FOTOCOMPOSICIÓ: Pre-text, S.A.
IMPRESSIÓ: TESA
EDITA: Partit dels Socialistes de Catalunya
Nicaragua, 75. Tel. 321 01 00